

sentlig den, at hver Bygning skal være en selvstændig Bygning; den ene Eier skal ikke generes i sit Byggeforetagende af den anden. Naar man gaar ind paa dette Underænderingsforslag, vil Følgen deraf være, at naar den ene Eier river sin Bygning ned, eller den brænder, bliver der staaende den andens Gavl, opført af raar Steen, hvorved Eieren ligefrem, idet den ene Bygning rives ned, tvinges til enten at reparere eller opføre sin nu for Veirslaget blottede Gavl af et andet Materiale end hidtil. Jeg troer slet ikke, det er i Borgernes Interesse, at den Slags Kæmpesværd finder Sted; thi det er kun en sjældelig Afgjørelse, som straffes bagefter ved at paaføre den, der har benyttet den, en, troer jeg, temmelig væsentlig Ulempe. Med Hensyn til § 3 er der stillet et Forslag om, at der efter „Bøg, Tjære, Fernis og Trankegerier, Tegls og Ralkovne“ skulde tilføjes: „saavel som andre Fabrikbygninger eller Anlæg, der paa Grund af stærkt Brug af Ild og Beskaffenheden af det Materiale, som deri forarbejdes eller opbevares, ere særdeles brandfarlige“. Det forekommer mig ogsaa, at det er en Skerpelse af Udkastet, idet Hensigten med denne Bestemmelse ikke alene er Hensyn til Brandfaren, men der tillige er taget Hensyn til, at de Anlæg, som deri ere nævnte, deels vilde forårsage de Veisfærende, deels Naboerne forskjellige Ulemper og Ubehageligheder i sanitair Henseende. Naar man derfor gjør den Tilføining, som i Ændringsforslaget er foreslaaet, saa er det ganske vist, at man der tager det ene Hensyn, nemlig Brandfaren, i Betragtning, men det andet Hensyn, som har været Motiv til Bestemmelsen i § 3, er derved ikke taget i Betragtning. Ved det næste Ændringsforslag af Udvalget til § 3 er der foreslaaet tilføjet efter: „50 Alen“: „medmindre Naboer dertil giver sit Samtykke, og ikke nærmere ved nogen til et andet Sted hørende Bygning end 75 Alen.“ Derimod finder jeg ikke Noget at erindre, og det samme gjælder med Hensyn til Ændringsforslaget om, at „Møllehuset“ skal forandres til „Møllershuset“, eller som af et Mindretal foreslaaet, at der istedetfor „Møllehuset“ skulde sættes „de til selve Værkets Afbenyttelse og Drift fornødne Bygninger.“ Til § 10 er der stillet et Ændringsforslag, som gaar ind

paa, at Skorsteenhamre af Træ skulde tillades. Det er ikke aldeles bestemt, om der i Udtrykket i § 10 af Udkastet egentlig ligger nogen Opfordring til at stille et saadant Ændringsforslag. Det er ikke bestemt efter Udtrykket i § 10 forbudt, at Skorsteenhamre maa være af Træ, da de nemlig ikke ligge inde i Skorsteenen, men jeg skulde dog indrømme, at der maaskee ikke er nogen særlig Grund til specielt at ansee dem undtagne. Der er stillet et Ændringsforslag til § 11, som gaar ind paa, at den Tilladelse, som efter Udkastet udfærdres fra Branddirectøren til at udgrube Skorsteenrørene fra en Grundmur, ikke skulde behøves. Det forekommer mig dog, at det kunde være ønskeligt, at en saadan Grundmur undersøgtes, forinden Tilladelsen gives, da den jo virkelig gjerne kan være saa forfalden, at det ikke er ret vel gjort eller stemmende med Brandfikkerheden, naar Rørene udgraves deraf. Det forekommer mig derfor ikke, at Bestemmelsen bør falde bort. Med Hensyn til det Ændringsforslag, der til samme Paragraph er stillet med Hensyn til Skorsteenrørene, da forekommer det mig heller ikke, at der er Anledning til at gaae ind derpaa. Det er bitterligt, at en af de allervæsentligste Anledninger til Ildbrand er Skorsteenens slette Bygning, og den Bestemmelse, der indeholdes i Lovudkastet, er overeensstemmende med hvad der er vedtaget og anseet nødvendigt med Hensyn til Brandfikkerheden i Kjøbstæderne. Det forekommer mig egentlig, at der saameget mere er Grund til i Landbygninger at holde paa, at Skorsteenen opføres efter Lovudkastets Bestemmelse, som disse Bygninger ikke ellers ere opførte med samme Hensyn til Brandfikkerheden som i Kjøbstæderne. Naar atter med Hensyn til denne er stillet Forslag om, at „Grundmur“ skulde betegnes nærmere ved Udtrykket „af brændte Steen“, da maa jeg henholde mig til, hvad jeg tidligere har hørt, at jeg ikke anseer det for at være rigtigt at tilføie en saadan Bestemmelse, som kan give Anledning til Tvivl ved Fortolkningen af den nu bestaaende Lovgivning. Hvad den Betragtning, som blev anstillet med Hensyn til § 1 om Udtrykket „Metal“, angaaer, da troer jeg just ikke, at det vilde være meget nødven-